

★ אייכמן הניך שוטו על

אהוד אבריאלי וצעק:

„אתה מחחצף אלי!"

★ הממשלה ההונגרית

נתנה את קרון המלך

לדויד בן-גוריון

★ תוך כדי נסיעה עם

אבריאלי החליט בן-גוריון

על הקמת המדינה

★ לבן-גוריון היתה

שיטה לזכות ברולטה

אהוד בכנ-מקום

חיכה לנו אייכמן. הוא עמד בקצה המרוחק, במדים ובמגפיים שחורים, השוט ביד ורגל אחת על הכסא.

„יותר קרוב", צווח כשצעדתי לקראתו. ופתאום כקול הרעם: „מרחק שלושה צעדים ממני!" והשוט הצליף באוויר ב־שריקה מרושעת, כמו לסמן את המרחק הדרוש. הוא התיישב. אני נשארת לעמוד מול שולחנו.

„העניינים מתקדמים לאט מדי", נבח לעברי. אנחנו לא פועלים במהירות ה־דרושה. מדוע שלחנו אנשים מעטים כל כך במורד הדנובה, אל הים־השחור, או דרך יוגוסלביה, לים האדריאטי — והלאה משם לארץ־ישראל? למה אין אנו דוחפים יותר אנשים לאנגליה או לאמריקה. כלום אין זה ברור לנו, שאנו יוצאים לו מן האף? „הגיע הזמן שהעיר תהיה נקייה מהודים, ובהקדם".

„אנו עושים כל אשר ביכולתנו", הס־ברתי. במערב־אירופה עדיין פתוחות ב־פנינו כמה אפשרויות, ואנו מגצלים אותם מיד כשמישרדו מעניק לנו תעודות־מסע, אך יש־שהמישרד משהה את הניירות הללו. לגבי ארץ־ישראל קיימים מיכשולים נוספים. אוניותינו חייבות לנוע בחשאי, כדי שלא להתפס על־ידי הבריטים.

„תירוצים על גבי תירוצים", צרח אייכמן מן כאילו הוא מדבר אלי מעבר לים. אני מגן על אינטרס פוליטי. פעולתנו איטית משום שאנחנו מתעקשים לקחת רק צעדי־ריס, וכיוון שהללו דלי־אמצעים. אנחנו סובלים ממחסור תמידי המגביל את פעולתנו. עלינו לקחת גם אחדים מבעלי האמצעים, אפילו יהיו חולים וזקנים. אין הוא מוכן לאבד זמן רק כדי שנוכל להמשיך בקפריזות שלנו.

עמדתי בתוקף על כך שהסיבה היחידה לגישה הבררנית שלנו הם קשיי־הדרך. הנוסעים גם צריכים להיות מוכנים לקפוץ לים בקירבת החוף, כדי להימלט מהברי־טים. אולם הוא לא היה מוכן לסגת, „אתה ואגמי, אתם היהודים היחידים המתווכחים איתי", צווח. „שיקפצו למים גם הזקנים והחולים, מעתה עליכם לקחת גם אותם".

עד כאן קטע מן הספר.

אבריאלי היה בין היהודים הבודדים שפגשו את אדולף אייכמן בעת המילחמה

רוב אוצרותיו הנדירים הוצאו על־ידי ה־כובשים, ורק פה ושם נותר על הקירות איזה תבליט או פיסת שטיח. שנשכחו מן החומסים והעניקו למקום מראה של מישכן־לראווה שהפך בניין משרדים. שלטים ופתקים שהודבקו על הציפוי ה־יקר, סימנו את חדרי־העבודה של עוזריו של אדולף אייכמן. בשתיקה עברנו את הדרך הארוכה עד לתדר הארוך והצר שבו

קדם המבשר רעות. פתחתיה ביד רועדת. היתה זו פקודה להתייצב מיד במישרדו של אחד האדונים החדשים של העיר וינה, שבתוך זמן יהיה שס־דבר לברבריות הפרועה ביותר בדברי הימים: עתה היה זה תורי לפגוש את אדולף אייכמן. שומר אס־אס הוליך אותי מן השער, דרך אולם גדול, במעלה מדרגות רחבות. ארמון רוטשילד היה מואר באור קלוש.

ה מקום: וינה, בירת אוסטריה.

שנה: 1939.

אהוד אבריאלי, שנפטר השבוע, כותב בספרו*:

עם כניסתי למישרד מצאתי על שולחני מעטפה ועליה פס אלכסוני באדום וצל־ב

: פתחו שערים. אהוד אבריאלי, ספריית מעריב, 1976.

טנבול, בשנת 1944, לא נפרדו דרכיהם של שני אישים אלה. אבריאלי נחשב כאחד מנערי בן־גוריון וממקורביו, ואילו „הזקן" העריץ את אבריאלי הצעיר, והטיל עליו תפקידים אחר־איים.

עם בן־גוריון אהוד אבריאלי בשיחה עם דויד בן־גוריון על שפת הכינרת, באחת מחופשותיו של בן־גוריון בטבריה. מאז פגישתם הראשונה בא־י